

Ἀνδρέας Ἀγγελάκης

Τρία Ποιήματα

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΙΣ

Πώς μπορείς νά ξαναμπείς στο δωμάτιο πού πρίν λίγο κράταγες ἕνα κορμί ἀγαπημένο; Βγαίνουν ἀπ' τῆς γωνίες χέρια καί σέ καλοῦνε, φωνές ψιθυρίζουν στού σκοτάδι μισόλογα «ναί» «ὄχι» «σβῆσε τό φῶς» «μή» «ξανακοίτα με στά μάτια» τό φῶς ἀπ' τῆς βλεφαρίδες σου πηχτό, πίσω ἀπ' τό κουρτινάκι ἕνα γυμνό στήθος μόλις κρύφτηκε κι εἶναι χιλιάδες τά φιλιὰ, χίλια τά ὀνόματα, ὦμοι καί ἰδρώτας, ὅλα τά ἔκαψα σάν ἀσημόχαρτο, κανένα πρόσωπο δε μοῦ ἔμεινε στή μνήμη, βγήκα, λέει, κάποιο βραδάκι ἔξω – μ' ἔσπρωχναν κι ἄρχισε νά ψιλοβρέχει, ὕστερα μπόρα μ' ἔφερε σέ δρόμο ἐρημικό χωρίς κανένα κι αὐτοί πού στού κορμί μου γνώρισα λιώσαν καί στάξαν αἶμα κι ἔσθησαν καί φώναξα τότε τ' ὄνομά σου νά μέ λυπηθεῖς.

Ο ΑΜΑΡΤΩΛΟΣ

Ἄνοιγει ἡ πληγή τοῦ ἀμαρτωλοῦ
καί τρέχει τό πύο· συμφιλιώση.
«Ἄλλα γίνανε, ἀκριθέ μου, γιατί γιά μιά στιγμή
ξεχάστηκα καί σοῦ ἔλειψε ἡ ἀγάπη μου,
γύρω μου πάνω μου πάλι»
τό λουλουδάκι μέ ἀθωώνει,
ρίχνει τριγύρω μιά ματιὰ
νά δεῖ ἂν δουλεύει ἡ σφήκα,
σηκώθηκε ὀρθια ἡ χελώνα νά δείξει
τήν κοιλιὰ της στού γαλάζιο,
ὁ γυρίνος δοκιμάζει τῆς δυνάμεις του
κι ἡ Παράδεισο πέφτει σάν ψάρι στού ποτάμι·
ἀναστέναξα·
«Καί ποιός σοῦ φταίει πού πολύ ὄνειρεύεσαι;
ὅλα τά χρόνια σου ἂν μαζέψεις μέ τό χιόνι,
τῆς λήθης κι ἂν κόψεις τόν ἀνθό καί τά τυλιξεις
σ' ἕνα σακούλι πυρπολώντας τα,
δέ φτάνουν νά σ' ἐξαγγυώσουν στόν κριτή
παρά τό δάκρυ μοναχά ἐκείνης πού σ' ἀγάπησε»

ΜΗ ΦΟΒΑΣΑΙ

Ἄσε στά δάχτυλά σου νά περάσει τό ἀνατρίχιασμα τῆς ἀγάπης, μή φοβάσαι· ὅταν σοῦ γλύφω τῆς παλάμες, σοῦ λέω στήν ἴδια γλώσσα πού μάς γέννησε ὅσα ἀπ' τόν τρόμο δέ μπορῶ νά πῶ,
κάθε νύχι σου σπασμένο πού χαϊδεύω μοῦ θυμίζει ὅταν ἔκλαψες γιά πρώτη φορά γενναία, χωρίς ντροπή, χωρίς λέξη, κλείνοντάς με ὀλόκληρο στή φούχτα σου

Ἀνδρέας Ἀγγελάκης